

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáckové ve věci

žalobce: **prap. L. N.**
bytem X
zastoupen advokátem JUDr. Josefem Kopřivou
se sídlem Václavské náměstí 819/33, Praha 1

proti
žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**
se sídlem Kongresová 1666/2, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2025, č. 12/2025,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 3. 2. 2025, č. 12/2025, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení 15 269,40 Kč, a to do rukou jeho zástupce JUDr. Josefa Kopřivy, advokáta.

Odůvodnění:

Obsah žaloby

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo dle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „služební zákon“),

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zamítnuto jeho odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro vnější službu ze dne 26. 9. 2024, č. 867/2024. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání jednání, které má znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů. Tohoto jednání se žalobce dopustil dne 16. 2. 2024 v 10:14 hodin, kdy řídil osobní vozidlo Škoda Octavia po ulici Matoušova ve směru od ulice Štefánikova do křižovatky s ulicí Preslova, kde při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností užil zvláštního výstražného světla modré barvy a zvláštního zvukového výstražného znamení (dále jen „VRZ“), přičemž v křižovatce ulic Matoušova a Preslova nedbal potřebné opatrnosti, vjel do křižovatky osazené světelným signalizačním zařízením na signál červené barvy a střetl se s vozidlem Volkswagen Sharan (dále jen „druhé vozidlo“). Tímto jednáním porušil § 4 písm. a) ve spojení s § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu ve formě nedbalostního zavinění a dle § 51 odst. 1 písm. e) služebního zákona ve spojení s § 125c odst. 5 písm. d) zákona o silničním provozu mu byl uložen kázeňský trest pokuty ve výši 2 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě v prvním žalobním bodě namítal nesprávné právní posouzení věci odporující ustálené judikatuře Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 24. 11. 2011, č. j. 7 As 97/2011-68) zdůrazňující povinnost řidičů umožnit průjezd vozidlu s právem přednostní jízdy a Nejvyššího soudu. K argumentaci žalovaného žalobce uvedl, že vjezd do křižovatky na červený signál je sám o sobě irelevantní, neboť žalobce k tomu byl oprávněn na základě § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu. Skutečnost, že tímto způsobem může dojít ke zvýšení rizika střetu, je taktéž sama o sobě irelevantní. Podstatné bylo, zda jízda řidiče nepřekročila míru nebezpečí přiměřenou této konkrétní situaci ve smyslu usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. 8 Tdo 63/2018. Tvzení žalovaného, že žalobce neprojevil potřebnou opatrnost a nezastavil na takovém místě, odkud by měl dostatečný rozhled, není požadavkem „potřebné opatrnosti“, ale „zvýšené opatrnosti“, kterou judikatura v těchto případech považuje za neopodstatněnou ve smyslu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 29. 7. 2020, sp. zn. 8 Tdo 1022/2019, vycházejícího mj. z nálezů Ústavního soudu ze dne 25. 10. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3159/15.
3. Žalobce rozporoval, že v jeho jednání absentovala míra potřebné opatrnosti, protože spoléhal na to, že ostatní účastníci silničního provozu budou plnit svou povinnost dle § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu. Žalobce před křižovatkou zpomalil, k čemuž poukázal na závěry usnesení sp. zn. 8 Tdo 63/2018, dle nichž může řidič jedoucí vozidlem s právem přednostní jízdy důvodně předpokládat, že i ti účastníci, kteří ho nevidí, po zaslechnutí zvukového signálu přizpůsobí své chování. Nelze tudíž po řidiči vozidla s právem přednostní jízdy požadovat, aby rychlost přizpůsobil předpokladu, že z ulice, do které nevidí, vyjede jiný účastník provozu na pozemních komunikacích, který jeho právo přednostní jízdy nerespektuje. Žalovaný v rozporu s § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu ukládal žalobci povinnost zastavit v křižovatce.
4. Ve druhém žalobním bodě žalobce namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav věci, kdy nebyla zjištěna rychlost jízdy druhého vozidla před vjezdem do křižovatky a ani nebylo zjišťováno, zda řidič druhého vozidla mohl VRZ žalobcova vozidla včas zaregistrovat a zareagovat na něj. Žalovaný se omezil na citování úředního záznamu o podaném vysvětlení řidiče druhého vozidla, který není jako důkazní prostředek v kázeňském řízení použitelný (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2018, č. j. 6 Afs 257/2017-31). K výše

uvedeným skutečností neprovedl žalovaný žádné objektivní šetření ani nebyl zpracován znalecký posudek.

5. Ve třetím žalobním bodě namítal žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatečné odůvodnění, neboť žalovaný nevypořádal odvolací námitky. Žalovaný se omezil na konstatování, že žalobce nedodržel potřebnou opatrnost, aniž by konkretizoval, v čem tato opatrnost měla spočívat nad rámec zpomalení před křižovatkou. Žalovaný se též nijak nezabýval zjevným pochybením ze strany druhého řidiče, který porušil svou povinnost dle § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu.

Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Ohledně prvního žalobního bodu se neztotožnil s argumentací žalobce týkající se kritéria zvýšené opatrnosti, protože je žalobcem uváděná judikatura irelevantní. K druhému žalobnímu bodu uvedl, že skutkový stav byl popsán dostatečně konkrétně a v souladu se zákonem, přičemž citoval část napadeného rozhodnutí. K třetímu žalobnímu bodu podotkl, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami a neztotožnil se s názorem ohledně pochybení druhého řidiče.

Posouzení žaloby soudem

7. Po posouzení věci dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
8. Soud rozhodl dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. bez jednání, jelikož napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů; mimoto účastníci na výzvu soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s. nereagovali.
9. Podle § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu *řidič vozidla, který při plnění úkolů souvisejících s výkonem zvláštních povinností užívá zvláštního výstražného světla modré nebo modré a červené barvy, případně doplněného o zvláštní zvukové výstražné znamení (dále jen "vozidlo s právem přednostní jízdy"), není povinen dodržovat § 4 písm. c), § 5 odst. 1 písm. h) a odst. 2 písm. f), § 7 odst. 1 písm. b), § 11, § 12 odst. 1, 2, 4, 5 a 7, § 13 až 17, § 18 odst. 2, 3, 4 a 8, § 19, § 20, § 21 odst. 2, 3, 4, 5 a 6, § 22, 23, § 24 odst. 3 a 4, § 25 odst. 1, 3, 4 a 5, § 26, § 27 odst. 1, 2, 3 a 4, § 28 odst. 2, 3 a 5, § 31, § 35 odst. 1 a 2, § 36 odst. 1 a 2 a 4, § 39 odst. 4 a 5, § 39a odst. 3 a 4, § 39b odst. 2 a 4, § 47 odst. 2 písm. a) a c), odst. 3 písm. a), c), d), f) a g) a odst. 5, § 48 odst. 1, 2, 3, 4 a 5, § 53 odst. 2 a § 67 odst. 8; je však povinen dbát potřebné opatrnosti, aby neohrozil bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.*
10. Podle § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu *řidiči ostatních vozidel musí vozidlům s právem přednostní jízdy a vozidlům jimi doprovázeným umožnit bezpečný a plynulý průjezd, a jestliže je to nutné, i zastavit vozidla na takovém místě, aby jim nepřekážela. Do skupiny tvořené vozidly s právem přednostní jízdy a vozidly jimi doprovázenými se řidiči ostatních vozidel nesmějí zařazovat.*
11. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Jak judikoval již Vrchní soud v Praze [viz rozsudek ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92 (SJS 27/0; SP 27/1994); shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

As 66/2009-46], z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Nutno též zdůraznit, že dle ustálené judikatury tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů z hlediska soudního přezkumu jeden celek (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, Sb. NSS 534/2005, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25).

12. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jelikož se žalovaný nijak (ani implicitně) nezabýval námitkou žalobce týkající se výkladu § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu ve vztahu k žalobcem doloženým rozhodnutím Nejvyššího soudu, která vycházejí ze skutkově obdobné situace jako v nyní projednávané věci, leč dospívají k výrazně méně přísnému výkladu neurčitého právního pojmu „potřebná opatrnost“. Výslovně uvádějí, že nelze po řidiči vozidla s právem přednostní jízdy opodstatněně požadovat, aby rychlost jízdy, potažmo zastavení vozidla, přizpůsobil předpokladu, že z ulice, do které nevidí, vyjede účastník provozu na pozemních komunikacích, který poruší svou povinnost dle § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu. Soud dodává, že není rozhodné, zda je věc řešena v kázeňském, resp. kvazi-přestupkovém řízení, nebo v rámci trestního řízení, když požadavek potřebné opatrnosti je totožný. Mezi účastníky přitom není sporné, že žalobce užíval VRZ včetně zvukového signálu před vjezdem do prostoru křižovatky a před vjezdem do ní i při jejím průjezdu výrazně zpomalil.
13. Žalovaný i prvostupňový orgán zcela rezignovali na vypořádání příslušných námitek žalobce a pouze uvedli svůj výklad neurčitého právního pojmu „potřebná opatrnost“, jenž byl výrazně striktnější. Požadují, aby při jízdě dle § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu žalobce zastavil na takovém místě, ze kterého bude mít dostatečný rozhled, ujistil se, že všichni ostatní účastníci jsou si jeho přítomnosti vědomi a respektují jeho právo přednostní jízdy. Takový požadavek je však ve vztahu k praktické aplikaci § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu zjevně nepřiměřený, neboť vylučuje „plynulost jízdy“ ve smyslu § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu.
14. Stran závěru, že řidič druhého vozidla nemohl včas zaregistrovat jízdu vozidla s právem přednostní jízdy, a tudíž ani neměl čas adekvátně reagovat, soud rovněž shledal vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Žalovaný i prvostupňový orgán vycházeli výlučně z úředního záznamu o podání vysvětlení řidiče druhého vozidla ze dne 16. 2. 2024, č. j. KRPA-58205-1/PŘ-2024-000006 (k použitelnosti úředních záznamů o podání vysvětlení viz níže), a nekriticky přijali jeho verzi, že VRZ neslyšel, což přisoudili vlivům místní zástavby na šíření zvuku, ač takový závěr nebyl ničím dalším podložen.
15. Soud pak ze správního spisu zjistil, že z úředního záznamu o podání vysvětlení svědka J. P. F. ze dne 21. 2. 2024, č. j. KRPA-58205-16/PŘ-2024-000006-303, vyplývá, že nejprve „slyšel sirény“, proto začal před křižovatkou přibrzďovat, a až poté spatřil modré světlo a policejní auto, k čemuž se žalovaný nijak nevyjádřil. Žalovaný se nijak nevyjádřil ani k tvrzení, že řidič druhého vozidla se měl do prostoru křižovatky přiblížit velkou rychlostí, což plyne z úředního záznamu o podání vysvětlení žalobce ze dne 16. 2. 2024, č. j. KRPA-58205-3/PŘ-2024-000006, z úředního záznamu o podání vysvětlení spolujezdce žalobce A. L. ze

dne 7. 3. 2024, č. j. KRPA-58205-18/PŘ-2024-000006-303, a také z již zmíněného úředního záznamu o podání vysvětlení svědka F.

16. Podle § 180 odst. 2 služebního zákona *důkazem je vše, co může přispět k zjištění skutkového stavu věci, zejména výpovědi a vyjádření účastníka, svědků a jiných osob, doklady a jiné písemnosti nebo záznamy, odborná vyjádření, znalecké posudky, potvrzení, listiny, protokoly o ohledání a pořízená dokumentace skutkového děje.*
17. Podle § 51 odst. 1 správního řádu *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.*
18. Podle § 137 odst. 1 správního řádu *k prověření oznámení, ostatních podnětů a vlastních zjištění, která by mohla být důvodem k zahájení řízení z moci úřední, opatřuje správní orgán nezbytná vysvětlení. Správní orgán dále opatřuje vysvětlení potřebná k určení předpokládaného rozsahu podkladů pro rozhodnutí, stanoví-li tak zvláštní zákon. Vysvětlení může požadovat jen tehdy, nelze-li rozhodné skutečnosti zjistit jiným úředním postupem. Při opatrování vysvětlení se obdobně užívají ustanovení o předvolání (§ 59) a předvedení (§ 60). O odepření vysvětlení obdobně platí to, co pro odepření součinnosti při dokazování a zákaz výslechu.*
19. Podle § 137 odst. 4 správního řádu *záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek.*
20. Podle § 61 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, *policie může požadovat potřebné vysvětlení od osoby, která může přispět k objasnění skutečností důležitých pro odhalení trestného činu nebo přestupku a jeho pachatele.*
21. Soud přitakává žalobci, že úřední záznam o podání vysvětlení nelze použít jako důkazní prostředek. Nutno ovšem současně konstatovat, že jej obecně vzato lze využít jako podklad rozhodnutí, nikoli však jako podklad jediný, mimoto obcházející svědeckou výpověď.
22. Jak vyplývá z § 189 odst. 1 služebního zákona, při projednávání jednání, které má znaky přestupku, se postupuje dle zvláštního právního předpisu (tj. dle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich), jde-li o v citovaném ustanovení vyjmenované skutečnosti – pokus, zánik odpovědnosti, polehčující a přitěžující okolnosti atd. Subsidiárně se však použije i správní řád (srov. komentář k § 189 služebního zákona in Chrobák J., Blahut A., Kulháněk J., Vodička S., *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů: Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer), jelikož služební zákon nevylučuje použití správního řádu. Koneckonců i v „klasickém“ přestupkovém řízení dle zákona č. 250/2016 Sb. se podpůrně použije správní řád.
23. Dikce § 180 odst. 2 služebního zákona pak nepředstavuje vlastní komplexní úpravu dokazování, která by mohla vyloučit použití správního řádu. Vlastní komplexní úpravu dokazování ostatně neobsahuje ani zákon č. 250/2016 Sb. Soud předně poukazuje na skutečnost, že úprava § 180 odst. 2 služebního zákona odpovídá svým pojetím § 51 odst. 1 správního řádu – je zde generální klauzule (důkazem je vše, co může vést ke zjištění skutkového stavu), následuje demonstrativní výčet důkazních prostředků. Podstatné je pak to, že služební zákon neupravuje některé otázky upravené ve správním řádu, např. donucovací pořádkovou pokutu, ohledání aj. (srov. komentář k § 180 služebního zákona in Chrobák J., Blahut A., Kulháněk J., Vodička S., *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů: Praktický komentář*. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer).

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

24. Z tohoto důvodu je dle soud plně aplikovatelná judikatura vztahující se k nepoužitelnosti úředního záznamu o podání vysvětlení jakožto důkazu opírající se o § 137 odst. 4 správního řádu, což platí i pro úředním záznam o podání vysvětlení dle § 61 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., jde-li o přestupek. Text § 180 odst. 2 služebního zákona sice zmiňuje, že lze jako důkaz použít „*záznamy*“, ovšem činí tak v kontextu „*doklady a jiné písemnosti nebo záznamy*“, tedy evidentně jde o synonymum slov „*doklady*“ a „*písemnosti*“, nikoli o úřední záznam o podání vysvětlení. Nadto se jedná o pouhý demonstrativní výčet, vyloučení § 137 odst. 4 správního řádu pro řízení dle služebního zákona by dle soudu vyžadovalo jasnou a konkrétní formulaci takové skutečnosti.
25. Jak vyplývá z žalobcem zmíněného rozsudku sp. zn. 6 Afs 257/2017, bod 14, ve vztahu k řízení o přestupku, u kterého se podpůrně postupuje dle správního řádu, nelze dle § 137 odst. 4 použít záznam o podání vysvětlení jako důkazní prostředek (citovaný rozsudek hovoří o zákonu č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jeho závěry jsou však aplikovatelné i na nynější stav). Citovaný rozsudek též podotkl, že ve vztahu k jiným druhům řízení to neplatí, konkrétně pokud se jedná o daňové řízení – daňový řád ovšem v § 262 vylučuje použití správního řádu a má vlastní komplexní úpravu dokazování.
26. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 9. 2010, č. j. 1 As 34/2010-73, Sb. NSS 2208/2011, plyne, že význam úředního záznamu o podaném vysvětlení dle § 61 zákona č. 273/2008 Sb. spočívá v přestupkovém řízení v tom, že na jeho základě si může správní orgán předběžně vyhodnotit relevanci případné svědecké výpovědi dané osoby z hlediska skutečností, které je třeba v konkrétním řízení o přestupku prokazovat. Při samotném výsledku svědka (obviněného) však nesmí být úřední záznam o podaném vysvětlení čten namísto výpovědi svědka (obviněného). Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017-49, pak potvrzuje konstantní judikatorní závěr, že úředním záznamem o podání vysvětlení nelze v přestupkovém řízení samostatně provádět dokazování. Jedná se sice o podklad rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu, avšak slouží správnímu orgánu spíše pouze k určení směru dokazování. Zásadním důkazem o skutkovém stavu věci jsou obvykle svědecké výpovědi osob.
27. Soud nespatřuje žádný logický důvod vyplývající z povahy věci, pro nějž by se *při projednávání jednání, které má znaky přestupku* dle § 189 služebního zákona neměla aplikovat výše citovaná judikatura – jedná se o kvazi-přestupkové řízení, přičemž smyslem úředního záznamu o podaném vysvětlení, ať již dle § 61 odst. 1 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., pokud jde o přestupek, nebo dle § 137 odst. 1 správního řádu, je získat informace, které budou spíše jen jedním z podkladů pro další dokazování a které nemohou nahradit svědeckou výpověď.
28. Soud proto uzavírá, že žalovaný nemohl využít záznam o podání vysvětlení řidiče druhého vozidla jakožto důkaz, resp. nemohl ho využít coby jediný podklad rozhodnutí a nemohl s jeho pomocí fakticky obcházet institut svědecké výpovědi. Skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, proto vyžaduje zásadní doplnění. Nadto jak již soud uvedl výše, žalovaný zcela přehlédl, že obsahem správního spisu jsou další úřední záznamy o podání vysvětlení, z nichž vyplývají skutečnosti podporující tvrzení žalobce, tedy jednak ohledně slyšitelnosti VRZ, jednak ohledně vysoké rychlosti druhého vozidla.

Závěr

29. Jelikož soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

vyžaduje zásadní doplnění, zrušil napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Soud nezrušil prvostupňové rozhodnutí, jak navrhoval žalobce, neboť ke zrušení prvostupňového rozhodnutí přikročí soud v zásadě tehdy, pokud by s ohledem na vyřčený právní názor soudu danému správnímu orgánu zjevně nezbývalo nic jiného než zrušit prvostupňové rozhodnutí (prekluze u přestupku, daní apod.). Projednávaná věc však neodpovídá této situaci. Dále soud vrátil věc dle § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení, ve kterém bude žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

30. V dalším řízení bude žalovaný, setrvá-li na svých závěrech, povinen přezkoumatelně odůvodnit své rozhodnutí, tedy vypořádat se s judikaturou Nejvyššího soudu vztahující se k potřebné opatrnosti řidiče vozidla dle § 41 odst. 1 zákona o silničním provozu, a to v kontextu skutečnosti, že řidič druhého vozidla má povinnosti dle § 41 odst. 7 zákona o silničním provozu, s jejichž ne/dodržením se žalovaný rovněž musí vypořádat. Žalovaný bude dále povinen doplnit dokazování, neboť nemůže vycházet pouze ze záznamu o podání vysvětlení řidiče druhého vozidla.
31. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož byl žalobce ve věci zcela úspěšný, uložil soud žalovanému zaplatit mu náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a náklady zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1. 1. 2025, ve výši 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, ve výši 450 Kč za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba), a konečně náhrada za daň z přidané hodnoty v sazbě 21 % ve výši 2 129,40 Kč. Celkem náklady řízení činí 15 269,40 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 26. září 2025

Milan Tauber v.r.
předseda senátu